

Z obsahu:

**Setkání s Alžbětou –
předehra Letnic**

Jan Pavel II. při
generální audienci
2. října 1996.

– strana 2 –

**Pražští bohoslovci
se představují**

– strana 5 –

**Čas, který máme
k dispozici**

– strana 6 –

**Učila jsem se žít se
svou bolestí**

Když jsem se pak
probrala, byl to
začátek strašného
snu. Ještě jsem
neotevřela oči, a již
jsem plakala. Je to
strašné, když to
pochopíš, až když je
po všem.

– strana 10 –

Špatné ovoce

Co se stalo na kato-
lické teologické
fakultě v Praze?

– strana 11 –

Slezská světice

Patronkou nové
ostravsko-opavské
diecéze je sv. Hedvi-
ka, o něco starší
současnice sv. Anež-
ky České.

– strana 14 –

Mikuláš z Flüe

Detail oltáře v poutním kostele v Sachseln – ilustrace
k článku na str. 4

Informace o předplatném na
rok 1997 v tomto čísle!

Setkání s Alžbětou – předehra Letnic

1. V epizodě Navštívení svatý Lukáš ukazuje, jak milost vtělení nejprve zalila Marii a potom přináší spásu a radost Alžbětině domu. Spasitel lidí, nesený v lůně své Matky, vylévá Ducha svatého, a tak se projevuje už od počátku svého příchodu na svět.

Při líčení Mariina odchodu do Judeje evangelista užívá slovesa ἀνίσταται (Lk 1,39), jež znamená povstat, dát se do pohybu. Uvážíme-li, že takové sloveso evangelia užívají k označení Ježíšova vzkříšení nebo hmotných akcí, které zahrnují duchovní vzlet, můžeme předpokládat, že Lukáš chce tímto výrazem podtrhnout mocný elán, který vede Marii z vnutnutí Ducha svatého k tomu, aby darovala Spasitele světu.

Maria – první hlasatelka evangelia, která šíří radostnou zvěst.

2. Evangelijní text také uvádí, že Maria koná cestu ve spěchu. I označení *do hor* (Lk 1,39) v Lukášově kontextu se zdá být něčím víc než prostým topogra-

Jak to dělá svatý Pavel, který uznává, že tento prorocký text se naplnil hlásáním evangelia, zdá se, že i Lukáš vybízí vidět v Marii první hlasatelku evangelia, která šíří radostnou zvěst, a tak zahajuje misijní cesty Božského Syna.

Maria svou návštěvou u Alžběty uskutečňuje předehru Ježíšova poslání.

Zvláště významným je konečně i směr putování nejsvětější Panny. Půjde z Galileje do Judska jako Ježíš při svém misijním putování. Vždyť Maria návštěvou u Alžběty uskutečňuje předehru Ježíšova poslání, a tím, že od počátku svého mateřství spolupracuje na vykupitelském díle Syna, stává se vzorem těch, kteří se v církvi vydávají na cestu, aby

fickým údajem. Protože dává pomyslet na posla radostné zvěsti, o němž hovoří Izaiášova kniha: *Jak líbezné je, když po horách jdou nohy toho, jenž poselství nese a ohlašuje pokoj, jenž nese dobré poselství a ohlašuje spásu, jenž hlásá Sionu: „Tvůj Bůh kraluje.“*

přinesli Kristovo světlo a radost lidem každého místa a všech dob.

3. Setkání s Alžbětou nabývá charakteristické rysy radostné spásonosné události, která překonává samovolný cit rodinné sympatie. Tam, kde se zdá, že rozpaky Zachariášovy nevěry se kon-

krtné projeví jeho oněměním, vyjde Maria s radostí své ochotné a bezvýhradné víry. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu.

Svatý Lukáš uvádí: „*Když Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, pohnulo se dítě v jejím těle* (Lk 1,41). Mariin pozdrav vyvolá u Alžbětina syna záchvěv radosti. Ježíšův příchod do Alžbětina domu, díky Matce, přináší prorokovi, hodlajícímu se narodit, onu radost, kterou Starý zákon ohlašuje jako znamení Mesiášovy přítomnosti.

Po Mariině pozdravu mesiášská radost zaplaví i Alžbětu, která byla naplněna Duchem svatým a zvolala velkým hlasem: *Požehnaná jsi nade všechny ženy a požehnaný plod tvého těla* (Lk 1,42). V síle vyššího osvětlení pochopí Mariinu velikost, která je více než Ráchel a Judita – její předobrazy ve Starém zákoně. Požehnaná nad všechny ženy kvůli plodu svého lůna, kvůli Ježíšovi, Mesiáši.

Mariina velikost a radost pramení ze skutečnosti, že ona je tou, která věří.

4. Alžbětino zvolání velkým hlasem prozrazuje opravdové náboženské nadšení, kterému pak modlitba *Zdravas, Maria* dává zaznívat ze rtů věřících jako hymnu chvály církve za veliké věci, jež nejvyšší vykonal

v Matce svého Syna. Když ji Alžběta prohlásí za požehnanou mezi ženami, poukazuje na to, že důvodem Mariina blahoslavenství je její víra. A blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána. Mariina velikost a radost pramení ze skutečnosti, že ona je tou, která věří.

Tváří v tvář Mariině vznešenosti Alžběta chápe i to, jakou ctí je pro ni tato návštěva. *Jak to, že ke mně přichází Matka mého Pána* (Lk 1,43). Výrazem *můj Pán* uznává, že Mariin Syn má královskou a mesiášskou důstojnost. Ve Starém zákoně se totiž tento výraz užíval, když se někdo obracel na krále nebo když mluvil o králi, mesiáši. Anděl řekl o Ježíšovi: *Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida* (Lk 1,32).

5. Alžběta plná Ducha svatého má tutéž intuici. Později Kristovo velikonoční oslavení zjeví, v jakém smyslu je třeba chápat tento titul, totiž v transcendentním smyslu.

Alžběta nás svým zvoláním vybízí, abychom oceňovali všechno to, co přítomnost Panny dává životu každého věřícího. Při Navštívení Panna Maria přináší matce Jana Křtitele Krista, který vylévá Ducha svatého. Tato úloha prostřednice je dobře vyjádřena slovy samé Alžběty. *Hle, jakmile se zvuk tvého pozdravu dotkl mých uší, pohnulo se radostí dítě v mém těle* (Lk 1,44). Mariin zásah vytváří s darem Ducha svatého jakousi předehru Letnic, a tím potvrzuje spolupráci, jež začala vtělením a je určena k tomu, aby se projevovала v celém Božím díle spásy. (Podle Vatikánského rozhlasu)

Naším poutníkům Svatý otec připomněl:

„Srdečně vítám poutníky z Milevska a z Valašského Meziříčí. Podle zbožné tradice je měsíc říjen zasvěcen svatému růženci. Proto vás vybízím k návratu a k novému ocenění společenství s Marií, Matkou Páně, pravou prostřednicí této krásné modlitby. K tomu vám všem rád uděluji apoštolské požehnání. Chvála Kristu!“

Liturgická čtení

1. čtení Iz 45,1.4–6

Toto praví Hospodin svému pomazanému Kýrovi, kterého jsem vzal za pravou ruku, abych mu podmanil národy, abych odpásal bedra králů, abych před ním otevřel vrata, aby žádná brána nezůstala uzavřena:

„Pro svého služebníka Jakuba, pro Izraele, svého vyvoleného, zavolal jsem tě jménem, poctil jsem tě, i když jsi mě neznal. Já jsem Hospodin, jiný není, není Bůh mimo mne. Přepášu tě, i když mě neznáš, aby se poznalo od východu slunce i od západu, že mimo mne jiný není. Já jsem Hospodin, a nikdo jiný (není Bohem).“

2. čtení 1 Sol 1,1–5b

Pavel, Silván a Timotej soluňské církevní obci, která je ve spojení s Bohem Otcem a s Pánem Ježíšem Kristem.

Milost vám a pokoj!

Stále děkujeme Bohu za vás za všechny, když si vás připomínáme ve svých modlitbách. Před naším Bohem a Otcem vzpomínáme bez přestání, jak je vaše víra účinná, láska obětavá a naděje v našeho Pána Ježíše vytrvalá. Víme o vašem vyvolení, bratři Bohem milovaní.

Když jsme vám přinesli evangelium, nebyla to jen pouhá slova, naopak: bylo to provázeno projevy moci, činností Ducha svatého a hlubokým přesvědčením.

Evangelium Mt 22,15–21

Farizeové odešli od Ježíše a uradili se, jak by ho chytli za slovo. Poslali k němu své učedníky zároveň s herodovci, aby mu řekli:

„Mistře, víme, že jsi pravdomluvný a že učíš cestě k Bohu podle pravdy. Nedbáš lidských ohledů, nehledíš totiž na to, čím kdo je. Pověz nám tedy: Co myslíš, je dovoleno platit daň císaři, nebo ne?“ Ježíš prohlédl jejich zlý úmysl a odpověděl:

„Co mě pokoušíte, pokrytci? Ukažte mi peníz, kterým se platí daň!“

Podali mu denár.

Zeptal se jich:

„Čí je to obraz a nápis?“

Odpověděli:

„Císařův.“

Tu jim řekl:

„Dávejte tedy co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“

Myšlenka na neděli

VYNUCENÝ DIALOG

Zamyšlení nad úryvkem Mt 22,15–21

Co mě pokoušíte, pokrytci?

Dříve, než tě evangelista zavede k Ježíšovi, chce ti ukázat, jak se v Ježíšově blízkosti organizuje spiknutí zla. Farizeové se sešli, *aby se poradili* o svém postupu proti nepohodlnému prorokovi.

Chtějí mu nastražit léčku: máš tu názorný příklad toho, jak se i tebe snaží zmocnit tvůj nepřítel: zlo odjakživa spoléhá na svou vynalézavost a záłudnost. Chystá léčky. Umí se dovedně schovávat za někoho jiného, předstírá zájem a dobrý úmysl. S oblibou také lichotí a vemlouvá se do přízně. Ježíšovi protivníci všechny tyto taktiky dokonale ovládají. Vyhledali pohotové a ochotné kolaboranty a dávají jim podrobné instrukce, jak mají postupovat. Jdi s nimi k Ježíši a sleduj výsledek připravené provokace. Budeš se moci přesvědčit, že navzdory své vychytralosti je zlo před Boží tváří krátkozraké a samo sebe usvědčí z neupřímnosti a nedůslednosti.

Všimni si, jakým způsobem se farizejští vyslanci ujímají slova:

Mistře, víme že jsi pravdomluvný.

Jestliže to opravdu vědí a jsou o tom přesvědčeni, jak to, že se ještě pokoušejí chytit Ježíše do léčky? Ten, kdo je pravdomluvný, se žádné léčky nemusí obávat. Do léčky je možno polapit lež, nikoliv pravdu. To, co pokušitelé vyslovili pouze jako falešnou lichotku, řekni svému Pánu z celé upřímnosti svého srdce: Mistře, děkuji ti, že mi přinášíš jediné slova pravdy, že přichází ke mně jako Pravda sama.

Mistře, víme, že učíš skutečně Boží cestě.

Proč si vybrali právě toto prohlášení? Jsou si vědomi, že takto smýšlejí o Ježíši zástupy, které za ním přicházejí a vyhledávají ho. Tak o Ježíši soudí všichni kromě nich samých. Vyslovili ve skutečnosti to, co je nejvíce popouzí, jen aby vyvolali ten nejlepší dojem, a to nejen u Mistra, ale i před veřejností. Ať tě nikdy nepřekvapí taková neupřímná prohlášení pokrytců. Ovoce, které přinášejí, je dostatečně usvědčující, že ve svém nitru nemohou snést právě to, co navenek licoměrně prohlašují. To, co by mělo

být pro ně důvodem radosti a vděčnosti, naplňuje je záští a nepokojem. Jak smutno a těžko je srdci, které si nehce připustit, že k němu přichází a promlouvá sám Bůh. Bojí se, že kdyby přijalo jeho poselství, přišlo by o svůj pohodlný poklid, o svou vykonstruovanou sebejistotu, a tak se raději pouští do předem prohraného zápasu s Tím, který nejen *učí Boží cestě*, ale *je sám Cesta*.

Ale zakrývací manévry farizejské delegace dále pokračuje.

Víme, že se na nikoho neohlížíš a nebereš ohled na postavení člověka.

Ten, kdo je Božím služebníkem tak, jak je jím Boží Syn, se skutečně nepotřebuje na nikoho ohlížet: nehledá lidskou chválu, přízeň ani lacinou popularitu. Za tou se pachtí ti, kdo v zajetí své sebestřednosti ani nepoznali jiný cíl a jiný smysl svého života. Aniž si to připouštějí, poukázali pokušitelé právě na to, co je odlišuje od Mistra, ale i od ostatních lidí: převelice si zakládají na svém postavení a mínění lidí. Ani tento jejich vyprovokovaný dialog nic jiného nesleduje.

Po úvodním zastíracím manévru konečně přichází léčka, kterou vymyslela pyšná vychytralost: *Je dovoleno dávat daň?*

Ježíš je prohlédl dříve, než otevřeli svá ústa. *Co mě pokoušíte, pokrytci?* Nauč se od Pána nazývat věci pravým jménem. On, který s takovou láskou vedl dialog s Nikodémem, s ženou u studnice Jakubovy i s pohanskou prosebnicí, bude velice rychle hotov s provokatéry, kteří v dialogu nehledají poznání a pravdu, ale uspokojení své škodolibosti. Dialog je smysluplný jedině tehdy, jestliže k němu obě strany přistupují se stejně otevřeným srdcem, s upřímností, pokorou a bez postranních úmyslů.

Veřejně pronesená provokační otázka si nicméně žádá veřejnou odpověď: *Dávejte, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.*

Ježíšova moudrá replika je nejen dokonalou porážkou farizejské vyzývavosti, ale i závažným poučením pro tebe i ostatní posluchače. Upozorňuje tě, že povinnosti, které máš vůči občanské společnosti, zavazují tě nejen před lidmi, ale i před Bohem.

Zpívejte Hospodinu píseň novou, zpívejte Hospodinu, celá země!

On povede při národů podle práva (viz resp. žalm 95).

Bratr Amadeus

Bratr Klaus

V domě velkého rozkolu a církevních i politických zmatků na počátku XV. století nežili v Evropě pouze reformátoři, jejichž úsilí vyústilo v tragickou nejednotu církve, ale i pokorní a horliví světci. Patří k nim sv. Jan Kapistránský a sv. Bernardín ze Sieny. Patří k nim i sv. Mikuláš z Flüe, známý především ve Švýcarsku pod jménem Bratr Klaus.

Mikuláš se narodil r. 1417. Jako mladý muž se dal jako většina Švýcarů do vojenských služeb. Poznal tak osobně hrůzy války, ale vyznačoval se přes velkou statečnost také velmi ukázněným chováním a jednáním. Byl činný i politicky jako radní a soudce. Ale když poznal, jak se s právem zachází, vzdal se všech úřadů. R. 1447 se oženil s Dorotou Vysovou a stal se otcem pěti dcer a pěti synů. (Poslední z nich Mikuláš se stal knězem.) Od mládí měl sklon ke skromnému asketickému životu a miloval modlitbu. Jeho současníci dosvědčují, že již v mládí míval vidění, která jej provázela po celý život.

Když dosáhl 48 let, pocítil silné volání, aby opustil tento svět a oddal se jen službě Bohu. Na radu zpovědníka učil

roky se s manželkou společně modlili, aby poznali Boží vůli. Pak uznala i jeho žena, že Božimu volání nesmí nic lidského stát v cestě, a dala manželovi souhlas k odchodu do samoty. Sama mu ušila kající roucho.

Mikuláš důkladně uspořádal všechny rodinné záležitosti a pozdě na podzim r. 1467 se rozloučil se svou rodinou. Chtěl jít nejdříve do Alsaska k štrasburským Božím přátelům. Ale setkal se s jedním sedlákem, a ten obrátil směr jeho cesty. Po delším bloudění se usadil veden viděním v Ranftu nedaleko svého původního domova. Celým jeho jménem byla malá poustevna, jeden balvan jako podhlavník a jedna koňská pokrývka.

Celou dobu dvaceti let, které strávil ve své samotě, nepřijímal žádný pokrm a žádný nápoj. Jeho víra byla tak silná a jasná, jeho láska k Bohu tak hluboká, že ze síly Eucharistie, která byla jeho jediným pokrmem, žilo i jeho tělo. Když se ho někdo zeptal, jak je to možné, odpovídal: To ví Bůh. Nejdříve mu nevěřili a mysleli, že podvádí. Sledovali ho s neobyčejnou přísností a mohli si tak ověřit pravdu o jeho obdivuhodném postu, který byl dokladem jeho opravdové zbožnosti. Záhy za ním začaly proudit zástupy s prosbou o radu a o pomoc. Svědkové tvrdí, že skutečně nikdo neodešel bez rady a bez pomoci.

Známa je i jeho „kniha“. V jednom vidění spatřil Boží tvář uprostřed dvou světelných prstenců se třemi vychá-

zejícími a třemi vstupujícími paprsky. Byl to symbol tří Božských Osob a jediného Božství a současně znamení, že všechno stvořené se zase vrátí ke svému Stvořiteli. Z tohoto tajemného vidění získal tolik poznatků a moudrosti, že je nazýval „svou knihou“ – skutečnou vysokou školou Ducha svatého.

Jako velký ctitel Panny Marie měl růženec vedle rozjímání o utrpení Páně za nejdůležitější modlitbu. Viděl v Marii jedinečný nástroj Boží Trojice pro dílo spásy, Milostiplnou, od které zakusil tolik posily ve všech svých bojích a nesnázích.

Jeho – z historického pohledu – největšími činy byl trojnásobný zásah o mír a záchranu vlasti. V r. 1473 ohrožoval rakouský kníže Sigismund jeho spoluobčany. Poselství bratra Klause zabránilo válce, a dosáhlo trvalého míru.

V r. 1481 hrozila občanská válka. Poustevníkovo poselství zabránilo v posledním okamžiku katastrofě: výsledkem byla slavná „Stanská smlouva“ z 22. prosince 1481.

V r. 1482 zabránil svou radou a modlitbou válce Švýcarů proti městu Kostnici. Z toho je zřejmé, že oběť, kterou přinesl on a jeho žena svou poslušností k Bohu, zachránila tisíce mužů a ušetřila jejich rodinám nevýslovné utrpení. Tím, že se zřekl všeho, co nabízí život dobře postaveného muže, podařilo se mu třikrát zachránit mír ve své vlasti. Ale jeho působení je zřejmé i ve 20. století: jeho vlast byla obdivuhodně ušetřena za obou světových válek.

Mikuláš z Flüe byl v nejlepším slova smyslu mužem politiky. Věděl velmi dobře, že skutečný řád a život společnosti je založen na vnitřní podřízenosti jednoho každého Boží vůli

Chraňte se, Švýcaři, rozkolu. Nedopřejte místa rozladění a trpkostem, nenávisť, závisť a sváru. Vyhostěte všechnu stranickost a žárlivost z vašich zemí.

Poslušnost je největší počta, jakou může dát nebe zemi, proto dbejte na to, abyste jeden druhého poslouchali. Moudrost je to nejvzácnější, protože řídí všechny věci k tomu Nejlepšímu.

Mír je skutečná cesta k Bohu, protože Bůh je pokoj. Pokoj nesmí být narušen. Nepokoj boří. Proto se sasazujte o mír.
Bratr Klaus

a Božimu zákonu. A čím vyšší je postavení člověka ve společnosti, tím důsledněji musí sledovat Boží nařízení do všech důsledků, neboť jejich dopad je ve společnosti tím větší, čím výše je kdo postaven. Bratr Klaus o tom nemluvil, ale řídí se tím ve svém životě, když se vzdal postavení, ve kterém nemohl zabránit porušování práva. Ale nezůstal stažen do své samoty, nýbrž nastavil anténu své duše ještě více na Boha, aby mu mohl lépe naslouchat.

A právě tady začalo jeho skutečné politické působení.

Mikuláš z Flüe není žádný náboženský blouznivec, je to omilostněný středověký mystik, který nás, současné lidi, zahanbuje.

Bratra Klause prohlásil za svatého papež Pisu XII. 15. května 1947. Při svatořečení bylo zdůrazněno, že se nejedená o lokálního světce, ale příklad pro všechny, kdo usilují o skutečný mír.

Jeho poustevnická kutna se uchovává jako relikvie v jezuitském chrámu v Lucernu.

-š-

Nyní ti chci vyprávět o čisté Panně Marii, která je královnou nebe a země. Byla vyvolena Boží moudrostí. Ona povstala, když Bůh pomyslel na to, že má být počata. Proto byla v mysli Hospodina počata dříve než v mateřském lůně. A pro stejnou milost byla spojena s velkým dílem spásy, proto je čistá, spanilá a neposkvrněná. Tak vyšla z Nejvyššího moc, která ji obklopila a naplnila silou Ducha svatého.

Bratr Klaus

nil rozhodnutí v této záležitosti závislé zcela a bezvýhradně na souhlasu své manželky, což mělo být znamením, že jde skutečně o Boží vůli. Po dva

Skupina pražských bohoslovců mě požádala, zda by bylo možné v této době značného zájmu médií o kritiku Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze uveřejnit i jejich názor na fakultu, ve které se připravují na svá povolání budoucí kněží ze všech diecézí Čech i mnozí řeholníci (např. premonstráti, františkáni, minorité, někteří salesiáni, karmelitáni, redemptoristé). Rád jsem jim vyhověl, a proto otiskujeme jejich text.

šéfredaktor Světla

Pražští bohoslovci se představují

V posledních týdnech byl v televizi, rádiu i denním tisku dán prostor několika hlasům z řad katolické církve a jejich pohledu na Katolickou teologickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze. Myslíme si, že by bylo užitečné, abychom uvedli i názor na KTF UK z řad těch, kteří se v budově KTF v Praze-Dejvicích nejen učí, ale zde i bydlí a připravují se na kněžské povolání, tedy z řad bohoslovců – seminaristů.

Zároveň bychom chtěli čtenáře blíže seznámit s naší fakultou a představit jim – z našeho pohledu – i některé přednášející, aby tak neviděli jen čísla. Rádi bychom tedy těmito „otevřenými dveřmi“ nabídli čtenářům Světla možnost vstoupit do ještě užšího communia (společnosti) rodiny naší církve. Vždyť jsme si vědomi, že na udělení milosti, které se nám od Boha dostává tím, že zde můžeme kvalitně studovat, mají mnozí velký podíl i tím, co vytrpěli v letech minulých, i tím, že ve svých modlitbách – mnohdy v nemoci, stáří a opuštěnosti – nás podporují.

KTF UK v Praze vzdělává jednak absolventy pětiletého řádného (denního) studia, kteří, pokud byli biskupem přijati do služeb v diecézi, nacházejí své uplatnění v duchovenské činnosti jako katoličtí kněží. Externisté mohou po absolutoriu působit v církevních institucích, v tisku, ve sdělovacích prostředcích nebo v jiných oblastech kulturního života. Dále pak v dálkovém čtyřletém studiu se připravují kandidáti jáhenské služby, učitelé náboženství a pracovníci laického apoštolátu.

K tomu bychom pouze chtěli podotknout, že mnozí z nás – vzhledem ke specifičnosti přípravy na kněžskou službu a také po rozhovorech s některými bohoslovci na olomoucké bohoslovecké fakultě – jsou

rádi, že tato dvě studia jsou oddělena. Fakulta pořádá také různé přednášky a sympozia zaměřená na širokou veřejnost.

KTF UK má pět kateder: filozofie, systematické teologie, biblických věd, historicko-právní a praktických oborů. V seznamu přednášek je uvedeno 31 vyučujících. Denní studium je pětileté. V prvních dvou letech se studenti seznamují především s obory filozofickými – logika, noetika (o poznání), ontologie (o věcech-jsoucnech), kosmologie (o stvořených věcech), filozofická teologie (theodicea – o poznatelnosti Boha), filozofická antropologie (o člověku), filozofická etika, dějiny filozofie; se základními obory náboženství – religionistika (o různých náboženstvích), fundamentální teologie (křesťanské katolické náboženství – o Zjevení, o církvi a magisteriu, ekumenismus), spirituální teologií (o křesťanské dokonalosti a svatosti, o Božím i lidském podílu a etapách duchovní cesty – asketika, mystika, o jednotlivých školách duchovního života); biblickými obory – všeobecným úvodem do starozákonních knih a biblickou archeologií, zvláštním úvodem do starozákonních knih (jednotlivé knihy Bible); církevními dějinami obecnými i českými (2. a 3. ročník studia), patrologií; liturgikou; jazyky – latinou, řečtinou, hebrejštinou, němčinou či angličtinou; cír-

(Pokračování na straně č. 12)

Modlitba Sv. otce Jana Pavla II. u hrobu bratra Klause

Můj Pane a můj Bože, velká důvěra ve tvé milostivé působení mě přivedla až na tato svatá místa. Odsud na přimluvu svatého bratra Klause vzešlo tolik požehnání a milostí pro mír.

Tolik lidí zakouší dnes zlobu hříchu: ten odvrací člověka od tebe a slíbuj mu za to větší svobodu, štěstí a pokoj. Ale ve skutečnosti přináší egoismus, konflikty, nespokojenost, nepokoj, válku a ničení. Hřích oslepuje člověka a vede jej na scestí.

Bože pravdy a milosrdenství, poslal jsi nám svého Syna jako Vykupitele. Dobrovolně přijal na sebe Velký pátek celého světa a silou všemocného působícího Ducha svatého zvířel nad hříchem a smrtí. Jako tehdy ustrašené aposto-ly i nás oslovuje zmrtvýchvstalý Pán: „Pokoj vám!“

Můj Pane a můj Bože, o Letnicích jsi vyhlásil svého božského Ducha do lidských srdcí: Ducha, který lidi různých jazyků a kultur vede ke společné řeči lásky a míru, vede je ke společenství církve.

Uchvácen tvým letnicím působením uprostřed lidí klečím dnes jako prosebník u hrobu Bratra Klause, kterého jsi mimořádným způsobem povolal, aby byl tvůrcem pokoje. V důvěře k tvým slibům sjednocuji své modlitby za mír a usmíření mezi lidmi s modlitbami tohoto velkého světce.

Povolal jsi svatého Bratra Klause v těžké době, aby byl „svědomím“ svých spoluobčanů a budoval mír. Díky tvému vedení bylo společenství manželství a rodiny ve Flüe místem víry a modlitby. Díky své dobrotivé prozíratelnosti našel jsi Bratru Klausovi v Dorotě chápající manželku, která spolu s ním se modlila o sílu, aby mohla uposlechnout tvého hlasu. Povolal jsi Dorotu, aby místo manžela převzala odpovědnost za rodinu, dům a dvůr, aby cesta světce zůstala volná pro život v poustevně, volná pro modlitbu a pro jeho úkol být strůjcem pokoje.

Bože, prameni pokoje, spolu s tolika lidmi, kteří se dne zde modlí za mír, děkuji ti za tohoto velkého přimlůvce a bojovníka za mír, svatého Bratra Klause. Děkujeme ti, že voláš lidi, kteří pomáhají, aby byla poznána a splněna tvá vůle. Dej nám spolu s Bratrem Klausem a jeho manželkou, která je rovněž vzorem svatosti, stále lépe poznávat, že pravé smíření a skutečný mír přichází jen od tebe. Proto se otevíráme působení tvého Ducha, když tě vytrvale prosíme o mír pro svá srdce i pro svět oblíbenou modlitbou tohoto světce:

Můj Pane a můj Bože, odejmi mi všechno, co mi brání jít k tobě.

Můj Pane a můj Bože, dej mi všechno, co mě přivádí k tobě.

Můj Pane a můj Bože, vezmi si mne a učiň si mne zcela svým majetkem.

Amen

* * *

„Můj Pane a můj Bože, odejmi mi všechno, co mi brání jít k tobě.

Můj Pane a můj Bože, dej mi všechno, co mě přivádí k tobě. Můj Pane a můj Bože, vezmi si mne a učiň si mne zcela svým majetkem.“

Modlitba Mikuláše z Flüe podle Pražského rukopisu z 15/16 stol.

Čas, který máme k dispozici

„Připrav se, synu, abys ještě shromáždil tyto mé syny. Drž se cesty, kterou jsem ti už ukázala. Mám naspěch a chci, aby kněží mého Hnutí byli pohromadě, než vypukne veliká bouře:

Aby se společně modlili jako ve večeřadle. Já, Matka, vás shromáždí k modlitbě. Vraťte se, moji přemilí kněží, k modlitbě!

Já potřebuji vaši modlitbu.

Modlete se se mnou a mým prostřednictvím modlitbu tak prostou, ale tak velice účinnou, kterou jsem od vás žádala: svatý růženec.

Modlete se dobře: pokorně, prostě, oddaně, s důvěrou! Nestarejte se o jiné věci! Nyní se už nesmíte znepokojovat jinými zneklidňujícími problémy...

Duše se masově vzdálily od Boha a běží po cestách zkázy, která se stává každým dnem surovější a nelidštější. Nyní už nestačí vaše činnost, kterou

podnikáte sami, abyste je mohli zadržet. Jsou jen na krok vzdáleni od své věčné záhuby. Jenom já je budu moci zachránit v poslední chvíli svou mateřskou a zázračnou mocí.

Za tím účelem potřebuji vaši modlitbu.

Moji kněží musí být v každém okamžiku v tomto kněžském postoji: v mém Srdci v modlitbě za spásu světa.

Diskuse, přílišný neklid, řešení problémů a zájmy, které jsou dnes v módě, ale rozptylují a maří vaše síly, to všechno je rušivé působení ze strany mého nepřítel, kterému se dnes daří svádět všechno a všechny.

Moji přemilí synové, vy nikdy nebudete od něho svedeni,

protože jste zasvěceni mému Neposkvrněnému Srdci. Proto vždy budete jen mými kněžími, kteří se bez ustání se mnou modlí, aby byl částečně zastaven veliký odpad a aby byly aspoň zmírněny veliké hrozící tresty.

Abyste se měli rádi jako bratři, shromáždění kolem Matky. Jakou bolest zakouší mé mateřské Srdce, když vidím, že už ani mezi kněžími dnes není lásky a že mi už nepomáhají! Egoismus udusil všechny elán bratrské lásky a v duši tolika mých synů je jen led a tma.

Moji přemilí synové, milujte se navzájem! Navštěvujte se, scházejte se a pomáhejte si, abyste byli kněžími věrnými papeži, evangeliu a církvi.

Nezneklidňujte se, když nyní zdánlivě všechno ve víře ztroskotává. Chcete-li zůstat v pravdě, ani jediné slovo mého Syna nebude odmítnuto a každé bude přijato vážně.

Žijte podle evangelia, abyste postavili své světlo proti veliké temnotě, které v mé církvi stále přibývá.

Abyste zůstávali se mnou, při těchto setkáních všichni pocítíte mou zvláštní přítomnost. A protože čas kvapí, já sama dám každému mimořádným způsobem o sobě vědět. (...)

Starejte se, aby těchto setkání přibývalo: čas, který máte k dispozici, je krátký! Je třeba všechno udělat dobře, aby duch mých přemilých synů byl připraven, aniž by se však báli.“

15. února 1975

Zjevení Svaté Panny chudých v Banneaux (cit. z knihy Panna Maria kněžími)

Církevní aktuality

□ **Papež Jan Pavel II. požádal věřící v neděli 6. 10. 1996 při modlitbě „Anděl Páně“ o vzpomínku** v modlitbě během jeho pobytu na klinice Gemelli, kam v neděli večer odjel a kde se v úterý 8. října podrobil plánované operaci slepého střeva.

Předtím prohlásil v rámci dvouhodinové bohoslužby na náměstí sv. Petra za blahoslavené 16 vynikajících mužů a žen, z nichž bylo 13 polských mučedníků.

Jsou to: Vincent Lewoniuk (1849–1874) a 12 mučedníků z Podlesí (Polsko), kteří přišli o život r. 1875 při likvidaci poslední uniatské diecéze Chelmu na území tehdejšího Ruska; řeholník Edmund Ignác Rice (1762–1844), zakladatel kongregace Křesťanských bratří; Maria Ana Mogas Fontcuberta (1827–1886), zakladatelka františkánských Misijních sester Dobrého Pastýře, a Marcelina Darowska (1827–1911), spoluzakladatelka Sester Neposkvrněného Početí Panny Marie.

Chelmská diecéze náležela ke kijeveské církevní provincii. Biskup Dionizij Zbirujski náležel r. 1596 k signatářům Brestské unie.

Při dělení Polska připadla diecéze Rusku. Zatímco v ukrajinské a běloruské oblasti byli uniáté likvidováni už roku 1839, v chelmské diecézi postupovaly ruské státní a církevní úřady pomaleji.

Až roku 1875 bylo všech 120 farností připojeno k ruské pravoslavné církvi. Došlo přitom ke krvavým střetům, mezi jiným v Podlesí, kde se Vincent Lewoniuk a 12 dalších věřících zdráhalo předat kostel pravoslavné církvi.

Po revoluci v r. 1905 využili věřící v Chelmu a okolí náboženské svobody vyhlášené carem a chtěli obnovit řeckokatolickou církev. V tom jim bylo zabráněno, proto desetitisíce věřících přestoupilo k římskokatolické církvi a přijalo polskou národnost.

Blahořečení se zúčastnilo na 30 tisíc poutníků z celého světa.

□ **Jan Pavel II. rovněž vyzval irské poutníky k míru v Severním Irsku.** Vyjádřil přání, aby irský národ překonal napětí, a připravil tak lepší budoucnost pro mladou generaci. Nic není ztraceno mírem, ale všechno se ztrácí násilím.

□ **Na nedělní výzvu papeže Jana Pavla II.** o modlitby za zdánlivý průběh jeho operace, reagovaly též mnohé farnosti v naší republice. Na různých místech se konaly mše a modlitby na tento úmysl.

Rovněž pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk se spolu s bohoslovci kněžského semináře v Praze na tento úmysl modlil. Ve stejném duchu se nesly modlitby i ostatních biskupů českých a moravských diecézí. Operaci vedl vedoucí chirurg kliniky profesor Francesco Concetti, který papeže operoval 13. května 1981 po atentátu na Svatopetrském náměstí. Podle vatikánského komuniké byla operace nutná vzhledem k trvajícím zápalu slepého střeva.

□ **Příprava papežovy návštěvy v ČR**

Pater Roberto Tucci, SJ, zodpovědný organizátor návštěvy papeže Jana Pavla II., přijel na dvoudenní návštěvu České republiky. P. Tucci se setkal s pražským arcibiskupem kardinálem Miloslavem Vlkem, apoštolským nunciem v ČR arcibiskupem Giovanni Coppou a členy přípravné komise návštěvy, které předsedá P. Václav Malý.

Hovořilo se o předběžném programu papežovy návštěvy, která je plánována na duben příštího roku, jako vyvrcholení oslav 1000. výročí smrti sv. Vojtěcha a Desetiletí duchovní a morální obnovy národa. Bude se jednat o oficiální pastorační návštěvu hlavy katolické církve a státu Vatikán v naší republice. Počítá se, že se při ní papež setká s biskupy, mládeží, kněžími, řeholníky a řeholnicemi, nemocnými, zástupci ostatních křesťanských církví, státními představiteli a především návštěvníky bohoslužeb, které bude Jan Pavel II. celebrovat.

Mariánské oázy ve světě – Slovinsko

Nejvýznamnějším poutním místem Slovinska je Brezje, kde je uctíván obraz Panny Marie Pomocnice (Marija Pomagaj).

V r. 1796 nastoupil v této farnosti farář Urban Azbe, který si během studií v Innsbrucku nesmírně oblíbil obraz Panny Marie v kostele sv. Jakuba, namalovaný Lukášem Cranachem v r. 1517. Nechal jej proto namalovat na stěně zdejšího kostela v r. 1800.

Během francouzské okupace v letech 1809–1813 uvěznilli Fracouzi malíře Leopolda Layera a jeho bratra, který ve vězení zemřel. Layer učinil ve vězení slib, že vyjde-li opět na svobodu, vymaluje mariánskou kapli Brezje.

To také v r. 1814 učinil a současně namaloval milostný obraz Panny Marie Pomocné podle

vzoru z Innsbrucku. Ihned začal velký příliv poutníků. 3. 6. 1877 slavili zde Slovinci 30. výročí korunovace Pia IX. 9. srpna 1878 navštívil místo poprvé lublaňský biskup Jan Zlatoústý Pogačar. Farář Janez Novak z Mošnje se zasadil o zbudování většího chrámu. 9. října 1889 posvětil lublaňský biskup a pozdější kardinál Jakob Missia základní kámen. Kostel byl zbudován podle návrhu

architekta Františka Foleschineho z Grazu v novorenezančním slohu. Průčelí kostela je zdobeno mozaikami, ve kterých jsou invokace z Litanie loretánské. Chrám byl vysvěcen 7. října 1900. První neděli v měsíci září, o které se v někdejší Rakousko-Uhersku slavil svátek Andělů strážných, byl obraz slavnostně korunován biskupem Jegličem. Když se v r. 1935 konal v Lublani eucharistický kongres, byl k jeho zahájení přenesen obraz do Lublaně.

V r. 1941 anektovali toto území Němci a přinutili františkány, kteří toto poutní místo spravovali, aby chrám opustili. Ti vzali s sebou milostný obraz nejprve do Lublaně a odtud do františkánského kláštera v Trsat. Po dvou letech se obraz opět vrátil do lublaňské katedrály, kde zůstal až do r. 1947. Stal se symbolem osudu slovinského národa. Kdekoliv jsou ve světě roztroušeni

Kdekoliv jsou Slovinci ve světě roztroušeni, všude mají s sebou obraz Panny Marie Pomocné z Brezje...

Slovinci, všude mají s sebou obraz Panny Marie Pomocné z Brezje. Obraz v boční kapli kostela je obklopen votivními dary, mezi kterými je také důlní lampa a dvě kladiva, která sem přinesli slovinští horníci z ruhrského revíru. Duchovní správa je svěřena františkánům. Na dvoře přilehlého kláštera je kapele sv. Františka a na zdech kolem jsou úryvky z jeho Písně o bratru Slunci. Při poslední návštěvě Slovinska zavítal Svatý otec také na toto poutní místo.
-IŠ-

Nejvýznamnější poutní místo Slovinska – Brezje

Z vašich dopisů

Vážená redakce,
právě jsem četl v Českém slově z 5. 10. 1996, že „profesor liturgiky na Katolické teologické fakultě UK v Praze Jan Matějka se ohrazuje proti nařčení, že byl spolupracovníkem StB. Jak včera uvedl, toto tvrzení chápe jako hanebnou pomluvu, vážnou osobní urážku a poškození dobrého jména. Je dobře známo, že právě ta skutečnost, že jsem nebyl ochoten k tomu, z čeho jsem nyní křivě nařčen, byla v r. 1977 důvodem k přerušení habilitačního řízení a po celých následujících 12 let jsem nemohl vykonávat pedagogickou činnost, uvedl Matějka. Podle jeho míně-

ní je bezprostřední souvislost s aférou, kterou ve sdělovacích prostředcích vyvolali bývalí pracovníci katol. teologické fakulty Odilo Štampach a Tomáš Halík, zřejmá. Jejich úsilí dospělo podle Matějky do takového stádia, kdy už každému musí být zřejmé, čeho se tím má dosáhnout a čemu nebo komu to má posloužit.“

V hovorech s lidmi jsem kromě výrazu pohoršení zjistil, že docházejí k obdobným závěrům jako Matějka. Vidí to jako útok na dosavadního zdravého ducha fakulty. Někdo by tam rád viděl profesory obdivující

New age a otevřené duchu světa podle falešného výkladu koncilu. U našich sousedů mají s takovými světu otevřenými teology zkušenosti (Drewermann, Küng atd.). Ti se také vydatně zapojili do aktivit Volksbegehren. Takže příklady táhnou. To bych však svého syna na takovou fakultu studovat neposlal...
M. Š.

(Jak vidíme z rozhovoru Dr. Oty Mádra (opět v Lidových novinách), čtenář M. Š. „tretil hřebík na hlavičku“: Titulek říká, že „o konfidenty příliš nejde“, ale že „pražská teologická fakulta se stala myšlenkovým

ghettem“. Na otázku LN „Na Katol. teol. fakultě v Praze se mluví o teologickém ultrakonzervatismu a o konfidentech StB, kteří tu snad působí. To souvisí?“ O. Mádr odpovídá: „Propojení obou problémů je matoucí. Mnozí konzervativní teologové bojovali proti totalitnímu režimu a nedali se svěst ke spolupráci.“ Další Mádrovy názory by si ovšem vyžadovaly podrobnějšího komentáře, na který v této redakční poznámce není místa. Je ovšem jasné, že by děkana Wolfa rád viděl zbaveného vedení fakulty, na které prý „udržoval od převratu výrazně konzervativní atmosféru.“)

Poselství

Stenografický záznam promluvy
P. J. Zovka ve Valašském Meziříčí

Ale děje se něco povzbudivého, něco, co je v tomto okamžiku to nejdůležitější. A proto je potřebné naslouchat. Vzpomeňte si na apoštola Jana na Kalvárii. On slyší Ježíšova slova, která mu říká: *Hle, tvoje matka. V této Matce vidí Matku svého Boha, Matku své církve, Matku svého Spasitele, svého Vykupitele.*

A tento vizionář Jan chtěl mít tuto Matku u sebe ve svém domě, chce ji odvést do svého domu a být stále s ní. Musíme si na to vzpomenout, a musíme si zapamatovat, že tento člověk, apoštol Jan, je vizionář. Ve své knize Zjevení napsal o svém vidění: *Viděl jsem velké nové znamení na nebi. Ženu oděnou sluncem. Ženu korunovanou dvanácti hvězdami. Ženu, která čeká narození syna. A viděl jsem před ní velkého nepřitele – draka, který čeká, až tato žena porodí syna, aby jí ho mohl vzít. A mezi ženou a drakem nastane boj. Zvítězila žena.* Vizionář říká, že zvítězila žena a drak byl shozen na zem. Ano, taková je tvoje Matka.

My potřebujeme Matku. Není moudré říct, že tato zjevení jsou soukromá, že já v ně nemusím uvěřit. My potřebujeme Matku. Potřebujeme tu, která je mocnější a silnější než můj nepřítel drak. Nemůžeme bez ní zvítězit. A proto mohu pochopit Ježíše, který před svou smrtí říká: *Hle, tvoje matka.* Dnes bych vám chtěl dát Matku. To velké nové znamení. Každý z vás nyní dostane jeden obrázek, který požehnám ve vašich rukách, aby si tuto Matku vzal s sebou do svého domova, do své rodiny. Pokud dostaneme Matku, budeme se modlit, abychom ji s velkým respektem a láskou přijali do svého života a do svých rodin tak, jak to učinil apoštol Jan.

Zdravas, Maria, milostiplná, Pán s tebou... (následovala modlitba *Zdravas Maria*).

Kdo ještě nemá fotku, ať zvedne ruku. Držte zvednuté ruce a vy, prosím, kteří roznášíte fotografie, snažte se co nejdříve obrázky rozdat. Požehnám teď obrázek Matky, není to jen papír, není to jen fotografie, dnes se musí stát pro každého z přítomných velkým znamením.

Prosím vás, utište se a budeme se snažit zamyslet se a meditoval nad tvář Matky. Postavte se zbožně, zůstaňte pokojní:

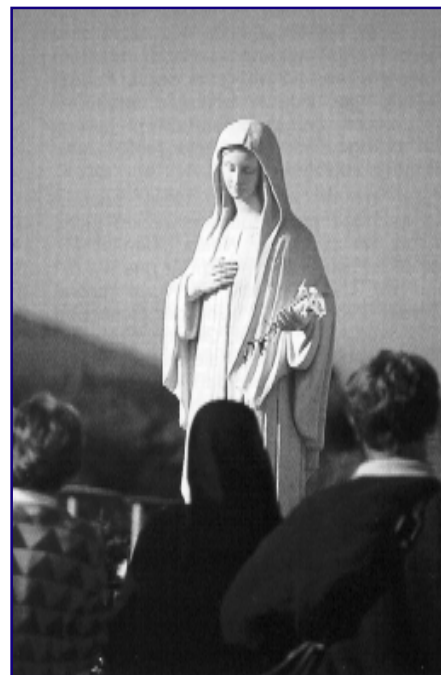
Pane, díky ti za Matku. – Nemusíte opakovat, jen meditujte a dívejte se na tvář Matky. – Vroucně tě prosíme, požehnej nám tuto tvář Matky. Potřebujeme tvoji Matku, naši Matku, Matku naší církve a naší rodiny. Ó, Bože, požehnej nám tuto krásnou tvář, znak Matky. Kdykoliv se budeme před ní modlit, abychom našli pokoj, abychom našli lásku, požehnáni, aby, Pane, zvítězila její láska, její víra v nás. Ó, Bože, požehnej nám tuto krásnou tvář, drahou tvář Matky, a kdykoliv se budeme před ní modlit, abychom byli vyslyšeni, potěšeni tak, jako vizionář Jan, tak jako Simeon, tak jako prorokyně Anna, tak jako církve, abychom ji stále měli u sebe, s sebou. Požehnej nám, Bože, tento znak, ve jménu Otce, i Syna i Ducha svatého. Amen. Udělej prstem na tváři Panny Marie kříž a ve svém srdci řekni: Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého. Hle, tvoje Matka, dívej se na Matku svým srdcem. Hle, svatá Matka. Hle, Matka plná milosti. Hle, tvoje Matka.

„Drahé děti, jsem vaše Matka. Všechny vás miluji. Kdybyste věděli, jak velmi vás miluji, skákali byste radostí.“

„Petře, miluješ mne?“ Vzkříšený Ježíš se ptá třikrát Petra, prvního papeže. A tento mu odpovídá: „Učitelí, ty víš všechno, ty víš, že tě miluji.“ Dnes večer, dnes večer stojí tvoje Matka před tebou: „Jsem tvoje Matka a miluji tě. Miluješ mne?“ Jen Petrova odpověď byla správná. Jediná odpověď. Pokud se najít tuto odpověď ve svém srdci a odevzdej ji své Matce: „Drahá Matko, ty víš, že tě miluji. Přes moje slabosti, mé pády a zatajení, já tě miluji!“ – Polib svou Matku.

Kdo mě miluje? Každý, kdo poslouchá moje slovo, uchovává je ve svém srdci a žije podle něho, říká Ježíš. Totéž pravidlo platí i pro slova Matky, pro její poselství. Kdo miluje Pannu Marii? Každý, kdo žije její poselství, ve svém srdci je uchovává. Panna Maria ti říká: Z druhé strany pohlednice s její tváří máme poselství, která dávala od počátku. Dnes Panna Maria říká tobě: „Jak to bude krásné, když dobré semeno padne do dobré půdy tvého srdce a přinese stonásobný plod. A já o tom nepochybují. Drahé děti, zvu vás k osobnímu obrácení.“

Hle, kvůli čemu se zjevuje? Zve vás k vašemu osobnímu obrácení. Moje osobní obrácení za mě nemůže udělat moje matka, ani můj bratr, moje sestra, farář či církve. A já osobně musím odpovědět, já osobně se musím obrátit. Panna Maria nás poučí, co to znamená: „Drahé děti, podívejte se do vašich ovocných sadů na jaře! Všechna stébla klíčí, rostou, kvetou

a nakonec vydávají plody. Tak též i vy. Vydejte svoje plody. My jsme se naučili, že být plodný znamená obrácený, obrácený znamená být plodný. Tato doba je dobou mých plodů.“ A proto nám Panna Maria říká: „Tato doba je pro vás. Ano, tato doba je pro nás. Toto je doba našeho svědectví. Nyní musíme být v tomto čase, v této době plodní. Pokud miluješ svou církev, buď jejím svědkem. Vydej plody. Pokud miluješ svůj národ, ukaž to na svých plodech. Stejně tak, pokud miluješ svoji rodinu, ukaž to svojí plodností. Tak to řekla ve svém posledním červnovém poselství: „Děkuji vám, že jste se rozhodli vyjít, vykročit na cestu svatosti, čili na pozvání svatosti“. Tato doba je pro nás. Tento čas, tato doba je doba Panny Marie, a ne doba Satanova. Tato doba je doba církve. Čas nebo doba svatosti církve. Odpovězme na to vážně: Bůh nemůže bez vás uskutečnit své plány. Vždy jsem si myslel, že Bůh je všemohoucí. Ale v jednom není všemohoucí, protože bez nás nás nemůže obrátit. On je všemohoucím těm lidem a těm srdcím, která mu odpoví své „fiat“. To je ta velikost člověka – že je svobodný, že může být i Bohu neposlušný.

Ale to je lidská velikost člověka, že Bůh existuje a Bůh v něm může být všemohoucí. A proto může společně s námi uskutečnit svůj plán.

Hle, první člověk, u kterého měl Pán dokonalý úspěch a mohl konat tak, jak chtěl: Blahoslavená Panna Maria. Jak můžeme my vyslovit naše fiat? Ano, i my můžeme odpovědět tak, jako ona. Jak? Ježíš nás učí: Když se modlíte, řekněte: Otče, ať se stane tvoje vůle. Ano, to je naše fiat. Kdybychom se naučili srdcem modlit modlitbu Páně Otče náš, tehdy by se začal měnit svět, náš den a náš život. A to je naše fiat. Ne má, ale tvá vůle, Boží vůle. Čili musím umřít sobě, musím se zřít sám sebe. Musím odpovídat na pozvání.

„Drahé děti! Rostete den co den skrze modlitbu stále blíže Bohu. Modlitba! To je náš růst, modlitba je naším jarem. Je to náš pochod stále blíže Bohu. Když se díváme na světce, světci jsou pro nás velkými, krásnými vzory. Sv. František pláče před ukřižovaným Ježíšem. Bratři se ho ptají: Proč pláčeš? Proč se mě ptáte, proč pláčeš? Protože neumím milovat. Neumím milovat a chtěl bych milovat. Víím, že On mě miloval, ale já Ho nemiluji. On, o kterém nám první životopisec píše a říká, že byl prvním Kristovým obrazem. Byl to jeho učedník a ten, který žil v téže době jako On. Ano, říká: Sv. František byl živým Božím obrazem Kristovým. Když chceme vidět Ježíše Krista, můžeme vidět sv. Františka. A on říká: Neumím milovat. Životopisec píše, že byl zamilován do Ježíše. On byl atletem Ježíšovým. Čili tím, kdo každodenně trénuje, kdo se chce stát takovým, jako Ježíš. Každodenní odříkání je potřebné, abychom mohli jít za Ježíšem. Ano, v modlitbě člověka se rodí přání: Ano, chci být

jako Ježíš, chci ho milovat a chci ho následovat.

Pod textem na pohlednici vidíte pět bodů: pět prvních poselství napsaných jedním slovem. Pět prvních poselství Panny Marie.

*První je pozvání k modlitbě růžence, k modlitbě srdce, ke každodenní modlitbě sv. růžence. Nevím, co ty vidíš ve sv. růženci, ale růženec je skutečně zbraní, křesťan s ní skutečně vítězí. Je opravdu stejnou zbraní, jakou měl David proti Goliášovi. Pět kamenů – pět tajemství růžence. Tvoje zbraň, ta zbraň, kterou zvítězíš nad Goliášem ve své rodině, kterou zvítězíš nad nepřáteli tvé církve a tvého pokoje. Přijmi růženec s láskou, začni se modlit ve svém domově. Růženec je pro mne tou lampou, které dostaly moudré panny od svého ženicha a čekaly na ženicha. A mnozí lidé tak jako hloupé panny zanechali tuto zbraň, odložili růženec tak, jako hloupé panny, které dovolily, aby jejich lampy zhasly. Ale je čas, abychom znovu našli tuto lampu, abychom ji znovu našli tak, jako moudrá panna, Panna Maria. Panna Maria nás učí: Vezměte si tuto lampu. V každém *Zdravas, Maria* pokaždé vidím novou kapku oleje, která vtéká a plní naši lampu. Pokud se modlíš, neztrácíš čas, ale plníš svou lampu olejem. Žiješ ve světle spolu se svou rodinou a jsi šťastný člověk. Rozhodni se ve svém srdci, že nikdy neopustíš a nikdy nezanecháš této lampy.*

Druhé poznání je zamilovat se a žít Eucharistií. Panna Maria říká: „Drahé děti, žijte Eucharistií, je srdcem tvé církve, je srdcem tvé rodiny, tvé víry.“ Nedovol, aby tě něco oddělilo od oltáře. V tom okamžiku, když opouštíš mši svatou, opouštíš pokoj a ztratil jsi život. Odtrhl ses od církve. A vlož na

první místo ve svém životě mši svatou. A slav ji spolu se svým bratrským společenstvím. Žij v Eucharistii.

Třetí poselství je pozvání k četbě sv. Písma. V průběhu těchto 15 let byla známa jenom ta poselství, která zněla každý den. A to je každodenní modlitba sv. růžence a každodenní čtení sv. Písma. Panna Maria říká: „Drahé děti, zapoměly jste na sv. Písmo. Najděte sv. Písmo ve vašich domovech a postavte je na zvláštní místo. Každý den je čtete. A to zvláštní místo je rodinný oltář. Udělej si malý stolek v koutě svého bytu, svého domu a udělej tam rodinný oltář. Postav na tento rodinný oltář rodinný kříž. Tvůj rodinný kříž, učitele lásky a učitele odpuštění, trpělivosti, poníženosti a života pro druhé. Ano, kříž znamená dát život pro druhé. To je poslání rodičů, matky, otce, dát život za druhé. Pod kříž postav Matku na oltář. Dej tam svůj rodinný růženec a svoje svaté rodinné Písmo. Čti sv. Písmo. Dej Ježíšovo slovo, ať tvůj domov, ať tvoje rodina přijme Ježíšovo slovo. I vzduch můžeme naplnit správným lidským slovem. Ale je nutné, aby znovu zazněla, zazvonila a byla slyšet Boží řeč. Protože ona vychovává, ona léčí, ona uzdravuje.

Čtvrté poselství je pozvání k postu, k odříkání. Panna Maria říká: „Děkuji vám za vaši obět a váš půst.“ Poznáte tisíce a tisíce lidí, kteří v průběhu nověny před 15. výročí zjevení Panny Marie prožili novému o chlebu a o vodě. A skončili tuto nověnu tím, že putovali do Medjugorje pěšky, 100 nebo i více kilometrů.

Páté poselství je výzva k časté svaté zpovědi. Není pokání bez vyznání hříchů.

To je poselství, se kterým k nám přichází Panna Maria, naše Matka. †

Tři růžence formují náš život

Tu řekla Maria: Velebí má duše Pána (Lk 1,46).

* * *

Radostný růženec přináší mnoho radosti do našeho srdce. Ukazuje nám, jak velice se stará Bůh o jednoho každého z nás a jak velké věci sám podstoupil *pro naši spásu*. Toto vědomí, že nás miluje, nám dává manu pravé radosti. Každá skutečná čistá a hluboká láska osvobozuje od pozemského a spojuje duši s Bohem.

* * *

Ale také **bolestný růženec** má svá práva. Tak jako nemohla v Ježíšově životě scházet bolestná zastavení, tak ani my se jim nemůžeme vyhýbat. Trpělivá spoluúčast na Pánově utrpení přináší duši ty pravé plody posvěcení, takže nakonec se nechce vzdávat toho, co přináší utrpení.

* * *

Při **slavném růženci** se můžeme těšit na budoucí slávu. Jeho síla spočívá právě v tom, že nás orientuje na onen svět. Teprve tam je to pravé věčné velikonoční Aleluja a tam nás pronikne zcela žár Ducha svatého. Teprve tam budeme dokonale a trvale spojeni s Pannou Marií. Teprve tam dostaneme korunu za všechny přestálé boje.

Radostný růženec nám dává šťastný rozlet, bolestný pravého ducha oběti a slavný zakotvuje v naší duši trvalé: Vzhůru srdce!

-sks-

Učila jsem se žít se svou bolestí

Když jsem jako 21letá zjistila, že jsem v jiném stavu, navštěvovala jsem školu pro pohybovou terapii. Měla jsem velmi rušný život, spoustu přátel a velmi jsem toužila po zábavě. Byla jsem na cestě k Bohu a připravovala jsem se ke křtu. Ale neměla jsem pocit klidu a spořádaného života.

Když jsem si odnášela laboratorní výsledky, nepřemýšlela jsem nikdy před tím o tom, co bych dělala, kdybych byla těhotná. Rychle se mi vynořila otázka, co budu dělat s tím životem, který ve mně klíčí.

Moji přátelé kolem mne vedli stejně nezodpovědný život jako já. Žila jsem u svých rodičů a neměla jsem žádnou samostatnost. Měla jsem před sebou ještě dva roky studia, život naplněný učením.

Velmi brzy mě moji přátelé upozorňovali, že nejsem schopna postarat se o život, který má přijít na svět, už jen vzhledem k věku a nedokončenému studiu. Chybělo samostatné rozhodování. Nepomyslela jsem vůbec na to, jak by mi v této situaci mohla pomoci moje víra. Nikdo nemohl pochopit, co to pro mne znamená, že v sobě nosím život.

Bylo to jasné: přijmout narození dítěte znamená postavit na hlavu celý svůj život, všechno změnit, ale také obrátit k něčemu smysluplnému.

Cítila jsem se velmi osamocená, protože to dítě se ve mně dotýkalo něčeho velmi podstatného. Otázka potratu je věc, kterou si musíš položit zcela sama a nikdo jiný ji nemůže za tebe zodpovědět. Problém potratu spočívá v tom, že čas, který zbývá na rozhodování, je velmi krátký, že je tu určité datum, které všechno překrývá. Člověk se úplně upře k tomuto datu. Zdá se, jakoby se život redukoval jenom na tento den.

Vzhledem k mínění druhých, kteří to nemůžou pochopit –

není dost dobře možné se srozumitelně svěřit – vzhledem k osamocení v rozhodující otázce, na kterou nemůže odpovědět ani rodina, ani lidé kolem, ocitla jsem se jednoho rána opět na klinice, aniž bych přesně věděla, co tady hledám.

Člověk má dojem, že se proti němu spikl celý svět. Bylo to strašné, protože jsem si byla vědoma, co se stane po tomto zásahu. Ale chyběla mi síla vstát a říct ne.

Když jsem se pak probírala, byl to začátek strašného snu. Ještě jsem neotevřela oči, a již jsem plakala. Je to strašné, když to pochopíš, až když je po všem.

Ale pak musí člověk žít s tou prázdnotou, s tou vnitřní poušťí, která toho tolik změní. Bylo mi jasné, že moje tělo se změnilo, že se tu stalo něco v mém nitru, když ten život byl ještě zde.

Nedá se to slovy vyjádřit, nikdy jindy není člověk tak opuštěný. Je tu pocit, jakoby se něco zřítlo. Chybí ti kus sebe sama a dostaví se silný pocit viny, že jsi to dopustila. Člověk se cítí jako vrah.

Od té chvíle již nic nebylo samozřejmé, protože nebylo nikoho, kdo by byl schopen žít všední život s takovou bolestí. Když se mi podařilo alespoň trochu mluvit na toto téma, odpověděli mi, že potrat je docela běžná věc a že v takovém postavení je celá řada lidí. Někdo si dá vyoperovat slepé střevo, já jsem si dala provést potrat. Nepochopili vůbec to nejpodstatnější, a já jsem se opět propadla do své černé díry.

Byla jsem zlá na všechny, kdo se mnou sdíleli život. Neměla jsem chuť pokračovat ve studiu. Odmítla jsem celou společnost, nechtěla jsem dále žít, protože jsem minula to nejpodstatnější. Pro mne to nejpodstatnější byl Bůh a jediné, jak se vrátit k tomu nejpodstatnějšímu, byl návrat k Bohu. Jedna přítelkyně mě uvedla do společenství „Matka Milosrdenství“. Bylo to místo, kde jsem mohla vyprávět o svých zážitcích, kde mi naslouchali, aniž by mě soudili, kde chápali, co se mi stalo. Pět nebo šest měsíců jsem se s nimi stýkala. Bylo to opravdu jedinečné, protože jsme přišla s kufrem plným slz a odcházela napolo uklidněná. Učila jsem se vyrovnávat se s všedním životem a žít se svou bolestí, s nepochopením těch druhých. Neměla jsem ještě ani sílu, ani vůli položit ty nejzákladnější otázky: otázky oduštění. Nejdříve jsem musela odpuštět sama sobě, pak těm druhým, že mě nebyli schopni pochopit, mému otci, že mi nebyl schopen pomoci.

S „Matkou Milosrdenství“ jsem jela na pětidenní soustředění. Díky přednáškám a atmosféře společenství během těchto pěti dnů se mne dotkl Ježíš. Pocítila jsem skutečně zážitek jeho lásky ve svém životě, uprostřed všech mých zranění, pocítila jsem jeho milosrdenství. Skrze něho jsem se vrátila do života. Pochopila jsem, že Otec mi již odpustil, že se na mne nezlobí za to, že jsem odešla tak daleko od toho podstatného, tak daleko od jeho pravdy a od svého štěstí.

V rozhovorech v kroužku jsem prožila všechny fáze odpuštění. Mohla jsem odložit všechny pocity provinění proti mému dí-

...Když se mi podařilo alespoň trochu mluvit na toto téma, odpověděli mi, že potrat je docela běžná věc a že v takovém postavení je celá řada lidí. Někdo si dá vyoperovat slepé střevo, já jsem si dala provést potrat...

těti, poprosit je o dopuštění, říci mu, že vím, že jsem to neměla udělat. Na druhé straně jsem pochopila, že moje dítě žije, že není něčím, co se propadlo do nicoty, nýbrž že žije v lásce nebeského Otce. Obdržela jsem odpověď na všechny otázky, které mě trápily, když jsem byla zcela sama. Naučila jsem se žít se svou vinou.

Toto obrácení bylo pro mě jako nové zrození. Podařilo se mi vymanit se ze vzdoru proti těm druhým, z neochoty dále žít. Mohla jsem rozvázat všechny tyto uzly mého života. Těch pět dní pod Jeho pohledem bylo pět dní mimo tento svět, dni, kdy jsem se naučila znovu žít.

Když jsem se vrátila do Paříže, zdálo se mi všechno nové. Neměla jsem již prožitky úplného odmítání. Mohla jsem opět pokračovat ve studiu, učila jsem se milovat život, opět vstát ráno s radostí v přesvědčení, že mám ještě mnoho na práci... i když jsem na to nezapomněla. Na dítě se nemůže zapomenout. Žilo v nás a bude stále naším dítětem. Ale vím, že již žiji jinak. Nemohla jsme to přijmout, ale to skutečně existuje. Život mohl být mnohem krásnější, kdyby se to nestalo.

Květoslava

Podle: „France Catholique“
26. 1. 1996. Překlad IŠ-

Špatné ovoce

Co se stalo na katolické teologické fakultě v Praze? Koncem června vypršela odbornému asistentu ThDr. Odilu Štampachovi smlouva, podle které vyučoval na této fakultě. Děkan fakulty ThDr. Václav Wolf P. Štampachovi smlouvu neobnovil.

P. Odilo Štampach se tím cítí poškozen. Protestoval nejdříve písemnou formou a posléze se rozhodl zjednat nápravu tím, že se obrátil na sdělovací prostředky a veřejně obvinil děkana fakulty a jeho spolupracovníky z protiprávního postupu, ze spolupráce s StB a ze špatné výchovy bohoslovců v rozporu s II. vatikánským koncilem. V tomto jeho postoji jej podpořil také P. Tomáš Halík. Prostor k tomuto veřejnému obvinění poskytli katoličtí redaktoři křesťanského vysílání Českého rozhlasu a následně opakovaně Česká televize a nejrůznější deníky od Lidových novin až po bulvární Špigl.

Jak vyplývá z reakcí, které docházejí do redakce, jsou věřící touto uvnitř samotné církve

vyvolanou aférou šokováni, pohoršeni a hluboce zarmoucení. Jsou zarmoucení také proto, že toto bolestné překvapení přichází právě od těch, kteří je často oslovují, když hovoří o potřebě nového ducha a dialogu v církvi, o novém chápání evangelia a o dospělosti a samostatnosti postmoderního křesťana a jeho svědomí.

Co má věřící dělat tvář v tvář takovému pohoršení?

1. Odmítnout špatný příklad, ale přenechat skutečné hodnocení mravní odpovědnosti za způsobené pohoršení Bohu.

2. Využít takový negativní případ k hlubšímu pochopení podstaty zla. Zamýšlet se nad skutečností, jak nezbytná je pokora ke každému dobrému dílu.

Bez pokory není světla, trpělivosti, snášenlivosti ani lásky.

3. Upevnit se v rozhodnutí nepoužívat v žádném případě podobného způsobu řešení problémů, i když k němu současný svět dává tolik příkladů a příležitostí.

4. Uvědomit si křehkost lidské přirozenosti a připravit se pro chvíle podobné zkoušky tím, že hledá jiné příklady chování v obdobné situaci. Je třeba nacházet klíč k řešení a vzor chování v evangeliu, v Ježíšových slovech a jeho osobním příkladu. Vzpomeňme např. P. Kentenicha, který byl nespravedlivě 15 let odloučen od svého apoštolského díla, ale pokorně přijal toto rozhodnutí a vyčkal trpělivě chvíle, kdy jej sám Pán vrátil na jeho místo.

5. Modlit se za bratry, kteří nám ubližují pohoršením a špatným příkladem.

Taková politováníhodná aféra, která poškozuje také dobré jméno církve, není ani první, ani

„Stydte se, že k vám musím takto mluvit. Copak není mezi vámi žádný moudrý člověk, který by mohl rozsoudit své bratry? Místo toho se však bratr soudí s bratrem, a to ještě před nevěřícími! Vůbec už to je u vás zlořád, že mezi sebou vedete soudy. Proč raději nesnášíte bezpráví? Proč raději netrpíte škodu? Ale místo toho sami působíte škodu, a to bratřím!“

(1 Kor 6,5–8)

poslední. Senzacechtivé sdělovací prostředky se chápou každé příležitosti, aby mohly rozvířít nějaký skandál. Novináři, reportéři a televizní hlasatelé se předbíhají v tom, jak tučná sousta předloží svým posluchačům. S oblibou se přitom staví do role nejvyšších arbitrů, jakoby morálně převyšovali všechny ostatní. Je jim lhostejné, kde najdou oběť, kterou se zavděčí svému publiku. Poskytnout sdělovacím prostředkům materiál k takovým senzacím patří k výnosným obchodům. Tím smutnější je, když podnět vzejde přímo zevnitř církve a když se těmto způsobům práce nevyhýbají ani katoličtí novináři.

Církevní aktuality

Mezinárodní konference v Minsku

„Povolání k jedné naději - spojení svazkem pokoje“ byl název mezinárodní konference, která se ve dnech 1. – 3. října konala v hlavním městě Běloruska – Minsku. Setkali se zde zástupci křesťanských církví, které působí na území Společenství nezávislých států a Pobaltských zemí, aby zde společně hovořili o probíhajícímu procesu vzájemné spolupráce na poli duchovního probuzení postkomunistické společnosti a její nové evangelizace. Důležitým tématem byla role církve a náboženských společností ve zmíněném území, při řešení nově vzniklých sociálních, národnostních a etických problémů. Duchovní představitelé zde jasně deklarovali svou odpovědnost při obraně základních lidských práv

a povinnost neúnavně přinášet evangelní slovo lásky, tváří v tvář agresivnímu nacionalismu. Široká spolupráce v oblasti sociální a rodinné politiky, humanitární aktivity a účast křesťanů ve společenském životě byly dalšími konkrétními otázkami, které byly v souvislosti s tímto tématem na konferenci diskutovány.

Rovněž otázky týkající se vzájemných vztahů mezi církvemi stály ve středu zájmu. Snahy o sblížení a překonávání historických odlišností a nutnost úzké spolupráce na ekumenickém základě jsou jasnými ukazateli směru do budoucnosti. Zvláštní zájem byl věnován přípravě blížícího se druhého Ekumenického setkání v rakouském Grazu, které bude zaměřeno na téma: „Smíření – Boží dar a zdroj nového života“. Otevřenost k dialogu k vel-

kým světovým náboženstvím, zvláště k islámu. Účastníci se plně shodli na nutnosti úzké spolupráce mezi křesťany různých vyznání, aby svědectví o Kristu – Vykupiteli člověka – bylo věrohodné.

K rehabilitaci H. Künga není důvod

Prefekt římské Kongregace pro nauku víry kardinál Joseph Ratzinger nevidí žádný důvod k rehabilitaci tübingenského teologa Hanse Künga. Küng nic neodvolal v „popírání papežského úřadu“, ale své pozice dále radikalizoval, praví se v nové Ratzingerově knize, která vyšla v minulých dnech ve Stuttgartu a má název „Sůl země“. Küng koncem srpna v italském Assisi prohlásil, že doufá v rehabilitaci Kongregace pro nauku víry. ČBK

Musíme se proto mnoho modlit za církev, za naše biskupy, aby byli dobrými a bdělými strážci svého stáda, za kněze, aby i svým životem a svatostí dávali najevo, co znamená být druhým Kristem. Do svých modliteb zahrňme kněžské semináře, bohoslovce i jejich učitele a vychovatele. Patří k zásluhám děkana Václava Wolfa, že pečuje, aby na pražské teologické fakultě nezavládl liberalistický duch, známý z nejednoho západního semináře. Modleme se také za křesťany, kteří pracují v hromadných sdělovacích prostředcích, aby byli především pokornými služebníky evangelia a pravdy a byli si vědomi nesmírné odpovědnosti za svou práci ve sdělovacích prostředcích před Bohem a před církví.

-IŠ-

Pražští bohoslovci se představují – pokračování ze str. 5

kevním zpěvem. V následujících třech letech studia navazují další obory: exegeze starozákonních spisů, úvod a exegeze novozákonních spisů, morální teologie (o mravní nauce církve), dogmatická teologie (věrouka církve), pastorální teologie a homiletika, kanonické právo, pedagogika a katechetika, sociologie, pokračuje liturgika, dále dějiny umění, ochrana památek, dějiny české a světové literatury, duchovenská péče v armádě, pastorální medicína. Kromě toho si mohou studenti prohlubovat své znalosti v různých seminářích (celkem v roce 1996/97 nabídka 23 seminářů) z mnoha oborů – např. filozofických, řečtiny, latiny, staroslověnštiny, antických reálií, dogmatiky, liturgiky, evangelizace, práva, forenzního lékařství, psychiatrie a psychosomatiky, psychoterapie, práce s nemocnými na klinice aj.

Dále chceme představit alespoň některé vyučující. Filosofické obory učí Mons. Doc. PhDr. ThDr. Karel Vrána, kněz, který většinu svého života strávil v italském exilu, kde učil (např. na Lateránské univerzitě v Římě), byl rektorem české koleje Nepomucenum v Římě v nelehkých dobách, mnoho publikoval (i česky – exilový časopis Studie, Křesťanská akademie Řím); PhDr. Karel Šprunk, vedoucí redakční rady časopisu přírodovědecké a technické sekce České křesťanské akademie Universum; RNDr. Jan Rajlich, OP – oblíbený i pro svoje přednášky o evangelizaci, dotvrzované i svým „bláznovstvím pro Krista“ při praktické evangelizaci severu Čech; Prof. PhDr. Stanislav Sousedík, CSc. – uznávaný odborník na filozofické fakultě UK Praha. Fundamentální teologii dříve učil ThDr. Odilo Štampach, OP; nyní Mons. ThDr. Karel Simandl a Mgr. Zdeněk Klindera, OPraem. Biblické obory učil všeobecně oblíbený Mons. ThDr. Josef Hermach, dlouholetý spirituál bývalé fakulty v Litoměřicích, který – přestože má za sebou nelehký život v dobách komunismu a nyní je nemocen – nejen svými znalostmi, ale i svou moudrostí a láskou vnášel jas Božího světla do myslí i srdcí posluchačů; ThDr. Josef Krejčí, odborník na Starý zákon, který již léta přednáší též v italském Tridentu a u studentů je velmi oblíben pro svého mladistvého ducha; ThDr. František Novák, učitel současného děkana a biblis-

ty Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci Doc. ThDr. L. Tichého; absolvent náročného studia biblických věd v Římě ThLic. Josef Hřebík. V dálkovém studiu učí i Mgr. Jan Baxant, rektor pražského semináře. (Pozn.: Náš pan profesor ThDr. Fr. Novák, který je již po několika infarktech, těžce nese dnešní kritický zájem médií o fakultu, a proto veřejně všem bohoslovcům jako „člověk blížící se k prahu věčnosti“ vydal osobní svědectví o tom, že současného děkana naší fakulty po listopadové revoluci vybral osobně a jmenoval pan kardinál František Tomášek.) Církevní dějiny a patrologii učí Mons. Prof. ThDr. Lic. iur. Jaroslav V. Polc, vynikající historik, který přes 30 let působil jako ředitel knihovny Papežské Lateránské univerzity! Je též specialistou na české církevní dějiny a katolická církev u nás je mu velmi zavázána za jeho (z lidského hlediska) zásadní podíl na svatořečení Anežky Přemyslovny v roce 1989. U studentů je velmi oblíben nejen proto, že se jim věnuje, např. i v době prázdnin (spolu s PhDr. Jiřím Kuthanem, Csc., který přednáší dějiny církevního umění a památkovou péči, umožňují studentům pomocí odborných zájezdů poznávat četná historicky i kulturně významná místa Itálie), ale i pro svůj humor a lidský přístup uplatňovaný i při předkládání církevních dějin. Odborník na kanonické právo Prof. JUDr. MUDr. ThDr. Miroslav Zedníček umožňuje studentům i nabídku z dalších oborů – forenzní lékařství, psychosomatika, psychoterapie. Proděkan ThDr. Stanislav Prokop, který učí pastorální teologii a homiletiku, je knězem nejen oblíbeným u studentů, ale i ve své farnosti. Svým osobním příkladem i odbornými znalostmi je pro studenty příkladem faráře dnešní církve. Prof. ThDr. Jan Matějka při výuce liturgie klade důraz nejen na důkladné teoretické znalosti oboru dle 2. vatikánského koncilu, ale i na pochopení ducha a smyslu tohoto koncilu v oblasti liturgie a svým osobním příkladem ukazuje studentům velikost a význam sloužení liturgie jako oslavy Boží a služby lidem. O jeho vážnosti v řadách kněží svědčí i to, že v těchto dnech si ho kanovníci svatovítské kapituly zvolili za svého děkana. Pedagogiku a katechetiku učí ThLic. Bohumil Kolář, který je zároveň externím spirituálem

pražského semináře vedoucím bohoslovce k „sentire cum Ecclesia“ (cítění s církví ve věrnosti Sv. otci a biskupům). Dalším z externích spirituálů je ThDr. Jiří Skoblík, který přednáší morální teologii. Jeho vysoké odborné přednášky jsou vždy velmi otevřené a sledující i nejnovější trendy v oboru, vždy však též s uvedením postoje učitelského úřadu církve. Je farářem katedrály sv. Víta. Je natolik známý a oblíbený v kruzích pražských věřících prostých i vysokoškolsky vzdělaných, že netřeba více dodávat.

Děkan fakulty Prof. ThDr. Václav Wolf má zajisté hlavní podíl a zodpovědnost za výběr pedagogického sboru, a tím i na kvalitě výuky. KTF UK Praha byla hodnocena na evaluačních zasedáních University Karlovy (v Zahrádkách u České Lípy v roce 1995) velmi dobře, což v dnešní sekularizované společnosti je úctyhodné. Důležitější však je hodnocení fakulty ve srovnání s katolickými fakultami na celém světě (celkem jich je 935); KTF UK Praha patří mezi ty, které byly v roce 1993 přijaty do prestižních celosvětových organizací FIUC (177 členů) a COCTI (asi 100 členů). Prof. V. Wolf byl v roce 1991 jmenován Svatým otcem jako teologický expert do evropské synody biskupů. Jeho povinností je tedy i vytknout případné závady v nauce, kterou fakulty předkládají jako katolickou, což – jak sám říká – není ve světě výjimečným jevem. Jeho přednášky dogmatiky na naší fakultě bezesporu patří k nejživějším, s velkým prostorem pro diskusi. Podle našeho subjektivního odhadu v ročnících, kde již přednášel (tedy letošní 4., resp. 5. ročník) je značně oblíben a vážen u většiny bohoslovců (88%, resp. 96%).

Možná že někoho zarazí, že v našem textu se neobjevuje kritika, která je přece pro studenty vždy typická. Je pravda, že mnozí si stěžují např. na nedostatek času, příliš látky ke studiu, náročnost některých zkoušejících apod. Jiní naopak na potřebu více nároků a studia v některém předmětu atd. Domníváme se však, že nyní je třeba spíše si uvědomit potřebu pozitivního přístupu i toho, že KTF UK Praha rozhodně katolické církvi u nás ani ve světě ostudu nedělá. Zároveň – i vzhledem k blížícím se listopadovým volbám děkana fakulty na další tříleté období – prosíme čtenáře Světla, aby ve svých modlitbách častěji prosili Pána, aby se stalo to, po čem On touží, a to i při výuce a formaci budoucích kněží v naší vlasti. ■

□ Hradní stráž ve Vatikánu

Praha: Navázání kontaktů mezi Hradní stráží a papežovou Švýcarskou gardou ve Vatikánu bylo důvodem týdenní návštěvy Říma, z které se v neděli 6. října ráno vrátil zástupce náčelníka štábu Hradní stráže podplukovník Ing. Milan Liška s doprovodem.

Kapitán Švýcarské gardy Roman Fringeli provedl české hosty po vatikánských kasárnách a zbrojnici, seznámil je s životem gardistů, s jejich úkoly ve službách hlavy katolické církve a s podmínkami přijetí do tohoto sboru. Přijat za člena Švýcarské gardy, založené r. 1506, jejíž kostým navrhl Michelangelo, může být jedině rodilý Švýcar římskokatolického vyznání, nejméně 174 cm vysoký, výborného zdraví, s ukončeným středoškolským nebo odborným vzděláním, který absolvoval základní vojenský výcvik.

Ve středu se čeští hosté zúčastnili papežovy generální audience na náměstí sv. Petra v Římě a podplukovník Liška předal Svatému otci dar Hradní stráže – porcelánovou vázu. Jan Pavel II. vzkazoval svůj pozdrav prezidentu Václavu Havlovi a všem Čechům, Moravanům a Slezanům. Hradní stráž pozve nyní zástupce Švýcarské gardy k oficiální návštěvě Prahy a svých objektů a k pokračování rozhovorů o budoucích formách spolupráce obou vojenských uskupení.

□ KŘESŤANSTVÍ A EKOLOGIE – ekumenický seminář

Praha: V sobotu 5. října se v Emauzském klášteře konal pod záštitou České křesťanské akademie ekumenický seminář na téma Křesťanství a ekologie.

Semináře se zúčastnili kromě odborníků i politikové a katoličtí a protestantští teologové, jež spojuje starost o stav našeho životního prostředí. Úvodní slovo pronesl Dr. Oto Mádr.

Zajímavými příspěvky – např. na téma Křesťanské základy pro činnost ekologů; Křesťanství, ekologie a politika; Odpovědnost křesťana za stvoření; Krajina jako svědectví a očekávání – přispěli mezi jinými Ing. Oldřich Musil, poslanec za KDU-ČSL Libor Ambrozek, Ing. Ivan Dejmal a Dr. Pavel Trpák.

□ Vztah státu a církve ve Slovinsku

Lublaň: Zástupci biskupské konference a slovinské vlády jednali 2. října o vzájemných vztazích mezi státem a církví. Jednání se zúčastnil předseda vlády Janez Drnovsek a arcibiskup Alojzij Šuštar. Před návštěvou papeže Jana Pavla II., k níž došlo před pěti měsíci, se mluvilo o „chladném vztahu mezi státem a církví“. Předseda vlády zdůraznil, že vláda je připravena uznat vedení katolické církve jako plnoprávného partnera při jednáních a při řešení dosud otevřených otázek vzájemných vztahů.

Konkordát nepřichází v úvahu, protože Vatikán má špatné zkušenosti s dosud neratifikovaným konkordátem v Polsku. Proto Vatikán nabádá biskupské konference jednotlivých reformních zemí, aby se snažily o uzavření dílčích smluv, týkajících se určitých oblastí, jako je např. školství, vyučování náboženství, duchovní služba v armádě apod...

□ SCIENTOLOGOVÉ – církev nebo sekta

Při soudním řízení proti scientologické sektě došlo v Lyonu k rozepřím mezi teologií a akademií. Předmětem sporu byla otázka, zda jde o církev nebo sektu. Jeden francouzský duchovní prohlásil, že scientologická skupina je inteligentní strukturou, která byla založena, aby obešla zákony. Jiný duchovní řekl, že tato sekta není největší, ale je nejnebezpečnější, protože má nejen národní, ale i mezinárodní moc.

Spor o Zmrtvýchvstání

11. listopadu 1996 má se v Düsseldorfu uskutečnit polemická disputace na téma: „Vstal Kristus z mrtvých?“ Nejvyšší duchovní evangelické církve v Porýní Peter Beier přijal výzvu protestantského teologa Gerda Lüdemanna, který již po dva roky vystupuje s tvrzením, že Kristus zůstal v hrobě. V nakladatelství Vandenhoeck & Ruprecht uveřejnil knihu „Die Auferstehung Jesu, Historie, Erfahrung, Theologie“ (Zmrtvýchvstání Ježíše, historie, zkušenost, teologie). Dva roky nato vyšlo nové vydání. Autor prohlásil, že musí lidi vyburcovat, jinak se nic nezmění. Podle Lüdemanna žádný osvícený člověk prý dnes nemůže již říkat vyznání víry. Disputace se uskuteční ve filmovém a televizním středisku protestantské církve. Podle Beiera však bez kříže a zmrtvýchvstání nelze budovat náboženství založené na Boží lásce.

Církev a kultura

Rakouský biskup Dr. Eugen Kapellari ve svém projevu na sympoziu v Pannohalmě řekl, že náboženský cit se často projevuje s novou silou tam, kde se s ním už sotva počítá. I když církve mají nyní, pokud jde o kulturní přínos, omezené možnosti, mohlo by opět přijít do módy zřeknutí se světa a omezení různých potřeb, jako k tomu došlo v pozdním středověku, kdy „se stavěly zcela nevýnosné chrámy a lidé byli osloveni radikálními řečemi“. S odvoláním na Novalise biskup řekl, že materialismus neodpovídá povaze člověka, ale je pouze jednou z technik, od které se člověk může osvobodit.

V souvislosti s otázkou správného vztahu křesťanství a kultury biskup připomněl dopis Diognetovi z 2. století. V něm se praví, že křesťan musí existovat ve světě, proti němu

a nad ním. Musí být tedy kriticky solidární a být si vědom svého vztahu k nadpřirozenu, uvedl biskup.

Kapellari varoval před gloriifikací principu práce jako jednostranného výkladu benediktinské zásady „Ora et labora“ (modli se a pracuj). Modlitba je základním naplněním víry a z křesťanského hlediska vrcholem vši kultury. Jedním z nejdůležitějších přínosů křesťanství ke kultuře je proto liturgie. Umění zde přichází církví na pomoc. Biskup, který je referentem pro liturgii v rakouské biskupské konferenci, řekl: „Zkušební kamenem duchovní síly církve je, zda bohaté dědictví náboženského umění nejen uchrání, ale zda je začlení do dnešní liturgie a do svého života, a zda dokáže přijmout a zapojit i současné umění.“

ČBK

□ Kardinál Vlk v Pannohalmě

Pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk vystoupil 4. 10. odpoledne s přednáškou na téma: „Stát-církev-kultura“ na mezinárodní konferenci konané u příležitosti oslav 1000. výročí založení benediktinského arciepatství Pannohalma v Maďarsku.

Kardinál Vlk nastínil zkušenosti života církve v minulém období v obou částech železnou oponou rozdělené Evropy. Současná výměna zkušeností a vzájemné obohacování vytvářejí reálné předpoklady pro vybudování kultury kvalitních mezilidských vztahů a „civilizace lásky“.

Z České republiky se konference účastní také prezident České křesťanské akademie Dr. Tomáš Halík, který ve svém příspěvku zhodnotil transformační proces přelomu 80. a 90. let ve střední Evropě. Mezi hosty jsou dále zástupci náboženského, politického a kulturního života z různých evropských zemí.

Slezská světice

Patronkou nové ostravsko-opavské diecéze je sv. Hedvika, o něco starší současnice sv. Anežky České. Tato slezská patronka se narodila kolem r. 1175 na zámku Adechs v augšpurské diecézi v Bavorsku. Byla vychována v benediktinském klášteře v Kitzingenu nad Mohanem. Provádala se jako dvánáctiletá za slezského vévodu Jindřicha. Odcházela s obavami do nové vlasti, která se v té době svou křesťanskou civilizací a kulturou nemohla rovnat jejímu rodnému kraji.

Musela se naučit nový jazyk a přivyknout novým obyčejům. Zdrojem zpráv o jejím životě je jednak kanonizační bula, jednak legenda Život svaté Hedviky (Legenda maior). Svého manžela milovala nejvíce ze všech lidí. Byl to podle svědectví současníků muž spravedlivý, rozvážený, přísný při stíhání zločinů, ale velice otevřený a srdečný k lidem.

Hedvika se stala matkou sedmi dětí, z nichž 6 sama pohřbila. Přežila ji jen dcera Gertruda. V r. 1208 složila spolu s manželem slib úplné zdrženlivosti a odebrala se do cisterciáckého klášteře v polské Trzebnici a zcela se věnovala službě bližním, askezi a modlitbě. Její duchovní život byl pod vlivem cisterciácké spirituality. Cisterciáčtí kněží byli po 50 let jejími zpovědníky. Jejím heslem se stalo cisterciácké: Chtít to, co chce Bůh. Pod jejich vlivem si také velmi zamilovala liturgii, především pak mši svatou. Jejím velkým vzorem byl sv. Bernard. Byla velkou ctitelkou Panny Marie a ustavičně nosila u sebe její obrázek, na který se často s láskou dívala. Těmito pohledy posilovala svou lásku a úctu k Matce Boží. Tímto obrázkem také žehnala nemocné, kterým posluhovala.

Když byla při jejím kanonizačním procesu otevřena její rakev, byly její tři prsty, které držely obrázek, zcela neporušené (Vita kap. 12). Modlila se denně malé hodinky Panny Marie z breviáře, který se dodnes zachoval jako „Hodinky sv. Hedviky“. Ráda rozdávala mariánské obrázky. Při konání skutků milosrdenství učila příchozí modlitbě a pravdám víry.

Sv. Hedvika zemřela 15. října 1243 v Trzebnici. V trzebnickém klášteře je 20 obrazů o životě a zázracích slezské světice. Za svatou ji prohlásil papež Klement IV. 26. března 1267 ve Viterbu. V papežské bule o jejím svatořečení se říká: Jestliže byla za života obdařena tolika dary a milostmi, co by Bůh mohl odepřít prosícím, kteří mají takovou přímluvkyni? Její hrob v Trzebnici se stal poutním místem celého Slezska i okolních krajin. Úcta k ní byla ve Slezsku vždy neobyčejně živá. Tato

světice se svou přímluvou a působením zasloužila o zachování katolické víry ve Slezsku.

U jejího hrobu se formovala víra a kultura slezského lidu. Úcta k ní se přičinila o včasné zformování obrany před tureckým náparem v XV. stol. a o zachování katolické víry v době reformace a protireformace. Oporou obnovy katolického náboženského života v pohnutých dobách XIX. století se staly oslavy 600. výročí úmrtí slezské světice. Podrobněji se k těmto událostem, v lecčems připomínajícím dnešní dobu, vrátíme v dalším čísle Světa.

Nová diecéze má tedy mocnou přímluvkyni a ochránkyni, která nejednou v minulosti osvědčila svou lásku a péči o svěřenou zemi. Je pro nás ovšem především výzvou k následování v tom, co bylo jejím životním heslem: Chtít to, co chce Bůh!

-ire-

Soubor *Mysterium musicum* pořádá v neděli 27. října 1996 v 17.00 hod. v kostele sv. Kajetána – Nerudova ulice – Praha-Malá Strana

BENEFIČNÍ KOCERT

ve prospěch společenství farnosti Neratov v Orlických horách.

Úvodní slovo přednese P. Josef Suchár, kněz této farnosti. Na programu budou duchovní skladby C. Francka, G. F. Händela, V. Hálka, A. Dvořáka, L. Boëllmanna a H. Purcella.

Víkendové exercicie pro rozpoznávání povolání

Brno 7. – 10. 11. 1996

(pro mladé muže) v církevním domově „Petrium“

Jste schopni pro někoho riskovat život? Udělejte to pro Krista!!! (Jan Pavel II.)

Informace a přihlášky: Katolická komunita – Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00 Brno, tel.: 05/43 21 52 65

Apoštolský exarchát řeckokatolické církve v ČR při příležitosti 350. výročí Užhorodské unie Vás zve na

PONTIFIKÁLNÍ SV. LITURGII,

kterou bude sloužit jeho excelence arcibiskup pittsburgské metropoli Judson M. Procyk

ve čtvrtek 24. října 1996 v 9.30 hod.

v katedrále sv. Klimenta v Praze 1, Karlova 1, se všemi řeckokatolickými biskupy amerických a evropských eparchií.

Zpívá Katedrální sbor svatého Vladimíra, diriguje Mgr. Stepan Šutko.

Provedeme odborné uměleckokovářské práce a restaurátorské práce v tomto oboru – licence MK ČR. Oldřich Hrubý, Určice č. 252, 798 04 Určice, tel.: 0508/751 04.

Na pomoc seminářů

Letos již čtvrtým rokem se podílí **NADACE Arcibiskupský seminář v Praze** na zajišťování provozních potřeb semináře a přispívá sociálně slabším bohoslovcům na stravné a kolejné. V uplynulém období poskytla též prostředky na doplnění vybavení seminární kuchyně a financuje různé akce bohoslovců, jako např. dny otevřených dveří apod.

Nadace ASP děkuje všem svým členům a příznivcům za dary a příspěvky na pomoc seminářů. I v nadcházejícím školním roce 1996/97 nemůžeme však zapomenout na potřeby semináře při výchově budou-

cích kněží! Proto nabízíme členství v **NADACE ASP** dalším fyzickým i právnickým osobám.

Dary a příspěvky pro seminář lze posílat na běžný účet č. 782850-068/0800 u České spořitelny a. s. Praha 6, a to nejen poštou, ale i hotově na pokladnách všech poboček České spořitelny nebo bezhotovostním převodem.

Platby avizujte na adresu **NADACE Arcibiskupský seminář v Praze, Thákurova 3, 160 00 Praha 6.**

Po ukončení kalendářního roku bude všem dárcům s poděkováním zasláno potvrzení o příjmu daru pro případné uplatnění úlevy z daně z příjmů.

29. ned. v mez. 20. 10. – Ž 96,1–13

Kdykoli chválím Boha, připojuji se k velkému zástupu. Tvoří ho věřící po celém světě v dnešní době, ale také ti, kteří tu byli přede mnou – řada jde až k apoštolům, až k Davidovi... A nezapomeňme, že náš Pán sám Otci děkoval, a to i slovy žalmu. I k jeho chvále se připojujeme.

Pondělí 21. 10. – Lk 12,13–21

Je-li něco neslučitelné s Božím Duchem v nás, pak je to chamtivost. Může mít i dimenzi ryze duchovní: hromadit zásoby zbožných úkonů s pocitem, že mám nebe zajištěné. Bohatým před Bohem je však jen ten, který má v sobě jediné přípustné bohatství, bohatství Božího života. Z něho lze teprve rozdávat bez míry.

Úterý 22. 10. – Lk 12,35–38

Bdít je únavné. Křesťané mužského rodu mají v paměti hrůznost nočních hlídek na vojně, tak nesmyslného bdění. Bdít pro Boha je láskyplným čekáním na plnost spásy, tedy na plnost života. A pravá láska ještě nikdy nikoho neunavila ani nenudila. Unaví jen sobectví. Bděme tedy v lásce k Bohu a s Bohem.

Středa 23. 10. – Lk 12,39–48

Jsmo těmi, kteří „mnoho dostali“, jimž bylo „mnoho svěřeno“. To „mnoho“ je Kristus, jeho pravda, radostná zvěst. To „mnoho“ je příslib věčného života, zaručený Kristem ukřižovaným a vzkříšeným. Jsme Bohem bohatí, a to nás může posilovat i těšit.

Čtvrtek 24. 10. – Lk 12,49–53

Rozpor mezi Ježíšovými slovy o meči a slovy o pokoji – na jiném místě evangelia – který přináší Kristus – Kníže pokoje, je zdánlivý. Neboť první reakce na příchod Boha k člověku je vždy záporná – v člověku je totiž něco, co se vzpírá pravdě. Proto Ježíš lidi nejprve rozděluje – a teprve když ho cele přijmou, zakusí Kristův pokoj a zakusí, jak je Bůh spojuje.

Pátek 25. 10. – Lk 12,54–55

Lidé se od dob Krista nezměnili: dnešní meteorologie je sice na výši – aspoň krátkodobá – ale dodnes ignorují lidé „předpověď“ spásy = odmítají Krista. A přece už dva tisíce let svědčí v jeho prospěch: nikdo, kdo uvěří jeho slovům, nepřišel zkrátka – přinejmenším získal nebe!

Sobota 26. 10. – Lk 13,6–9

Vezměme podobnosti o neplodném fíkovníku pro sebe doslova: Co když nám Pán dopřeje ještě jen jediný rok života? Objeví se pak v něm nějaké „ovoce“? Měli bychom skoncovat se stálým odkládáním toho, co je „jediné potřebné“. Prosme, ať nám On otevře oči.

Neděle 20. října 29. neděle v mezidobí	- 1.ět.: Iz 45,1-6 Ž: 96(95),1+3,4-5,7-8,9-10a+c 2.ět.: 1 Sol 1,1-5b Ev.: Mt 22,15-21	odp.: 7b
Pondělí 21. října férie	- 1.ět.: Ef 2,1-10 Ž: 99,2,3,4,5 Ev.: Lk 12,13-21	odp.: 3b
Úterý 22. října férie	- 1.ět.: Ef 2,12-22 Ž: 84,9ab-10,11-12,13-14 Ev.: Lk 12,35-38	odp.: 9
Středa 23. října nez. pam. sv. Jana Křtínského	- 1.ět.: Ef 3,2-12 Iz 12,2-3,4bcd,5-6 Ev.: Lk 12,39-48	odp.: 3
Čtvrtek 24. října nez. pam. sv. Antonína K. lareta	- 1.ět.: Ef 3,14-21 Ž: 32,1-2,4-5,11-12,18-19 Ev.: Lk 12,49-53	odp.: 5b
Pátek 25. října férie	- 1.ět.: Ef 4,1-6 Ž: 23,1-2,3-4ab,5-6 Ev.: Lk 12,54-59	odp.: sv. 6
Sobota 26. října sob. pam. P. Marie	- 1.ět.: Ef 4,7-16 Ž: 121,1-2,4-5 Ev.: Lk 13,1-9	odp.: sv. 1

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	20.10.	21.10.	22.10.	23.10.	24.10.	25.10.	26.10.
Antifona	812	826	841	857	873	899	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	827	842	857	873	889	1666
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	847	861	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	721	831	847	861	877	894	1669
Prosby	817	831	847	861	878	894	1655
Záv. modlitba	722	832	847	1566	1566	894	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	722	835	851	865	882	898	913
Nešpory: SO							
Hymnus	807	821	837	852	867	883	1642
Antifony	808	822	838	853	868	884	1633
Žalmy	808	823	838	853	868	884	1633
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	856	871	887	1636
Ant. ke kant. P. M.	721	722	840	856	871	887	1637
Prosby	811	826	841	856	872	888	1637
Záv. modlitba	722	722	841	857	1566	1566	1640
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

o předplatném

Informace

Předplatné týdeníku

Světlo na rok 1997

– cena za jeden výtisk 5,- Kč

Objednávání Světla

od 5. 3. 1996

Světlo si lze objednat na adrese:

* * *

Matica cyrilometodějská s. r. o.

EXPEDICE

Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

* * *

Složenka s udanou cenou předplatného do konce roku 1996 Vám přijde v první dodávce Světla.

Nezapomeňte uvést svoji úplnou zpáteční adresu!

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili na firmu RODENY (adresa je uvedena v tiráži), která Vám dá instrukce a zašle složenkou na zaplacení.

Ačkoliv stále stoupají ceny papíru, chceme udržet dosavadní cenu za předpokladu, že poštovné zůstane nezměněno.

- 1) Odběratelé, kteří již odebírají 1–10 kusů (včetně) Světla týdně, najdou všechny informace na zvláštní příloze Světla v tomto čísle.
- 2) Odběratelé, kteří již odebírají 11 a více kusů Světla týdně, budou dostávat faktury se složenkami vždy začátkem měsíce, čtvrtletí či pololetí, stejně jako dostávali v tomto roce. První faktura jim tedy přijde spolu se složenkou v 1. č. 1997. Pokud chtějí provést nějaké změny v odběru (kusů, adres, termínů fakturace), prosíme nahlásit nejpozději do 15. 12. 1996.
- 3) Odběratelé, kteří si kupují Světlo od hromadných distributorů (např. v kostele), mohou pokračovat v tomto odběru i nadále.
- 4) Ti odběratelé, kteří ještě Světlo neodebírají a chtěli by si týdeník Světlo předplatit na rok 1997 na svou adresu, si jej mohou objednat na korespondenčním lístku na adrese administrace (viz tiráž v pravo). Zašleme jim ihned složenkou na zaplacení předplatného na rok 1997. Světlo jim začne docházet až po zaplacení předplatného.

Matica cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinové výplatné

Poštovné úvěřováno

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-F/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra; podávání novinových zásilek povolené SR, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U tiskárny o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmano-va, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.